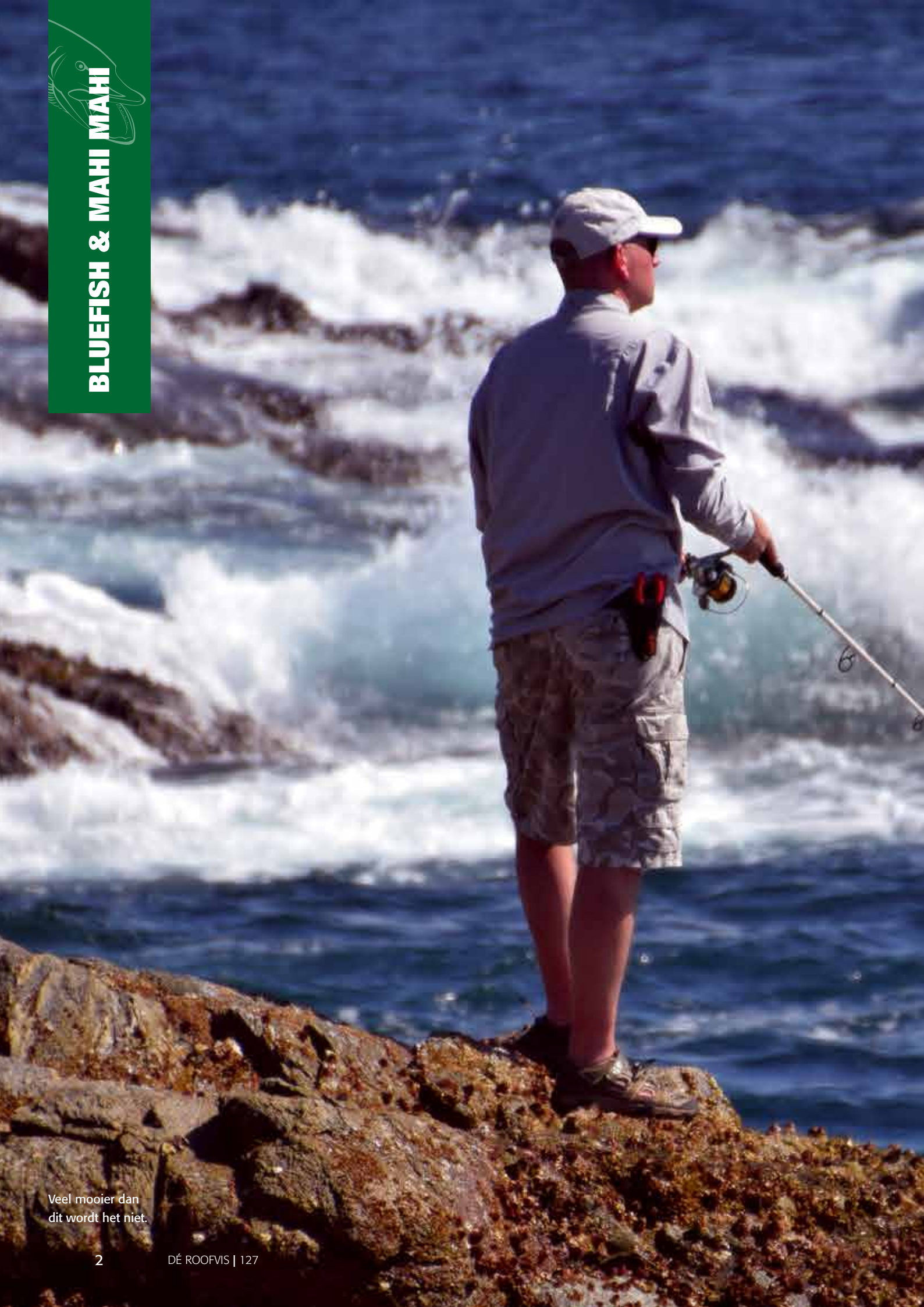

BLUEFISH & MAHI MAHI

Veel mooier dan
dit wordt het niet.

Oman... Duizend en één redenen

Als je een artikelje leest van iemand die een Arabisch land heeft bezocht, dan kan je er donder op zeggen dat de auteur vroeg of laat een toespeling maakt op de Verhalen van duizend en één nacht...

Blij met mijn eerste bluefish!

Dit boek handelt over een sultan die de nare gewoonte heeft om elke avond een andere bedpartner te kiezen en die dan de volgende ochtend een kopje kleiner te maken. Eén meisje is hem echter te slim af: zij laat haar verhaal steevast eindigen met een cliffhanger, zodat de sultan haar telkens spaart uit nieuwsgierig-

heid – tot hij uiteindelijk met haar trouwt. Geesten in flessen, rovers in betoverde grotten, buikdanseressen en piraten, ze komen allemaal voor in haar verhalen, tot groot profijt van Disney-studio's.... Ik moet toegeven dat ik ook over zo'n verwijzing zat te dubben toen ik de pilottrip van Visreis.nl naar Oman in een artikeltje probeerde te gieten. Duizend en één

schelpen op het strand, duizend en één sterren aan de hemel, duizend en één kamelen langs de weg, duizend en één kruiden in de rijst bij het avondmaal – de voorbeelden lagen voor het rapen. Wát een land...

Oman ligt tussen de Verenigde Arabische Emiraten, Saoedi-Arabië en Jemen in, aan de Arabische Zee.

Hoogste tijd om onze lijnen nat te gaan maken.

Hoewel dat laatste land tegenwoordig nu niet meteen een goede naam heeft als reisbestemming – het wordt geteisterd door een rampzalige oorlog – is Oman perfect veilig. Het land is extreem dun bevolkt: gemiddeld slechts 9 inwoners per vierkante kilometer – tegenover 408 per vierkante kilometer in Nederland. Het

is dankzij oliewinning niet arm en wordt geleid door een sultan, Qaboos bin Said Al Said, die zich laat adviseren door een uit het volk gekozen raad. Uit gesprekken met de gidsen begreep ik dat die niet zo bloeddorstig is als die van de verhalenbundel en zelfs best populair, omdat men het gevoel heeft dat hij het goed voor

heeft met zijn volk. Het dorpje waar wij verbleven bijvoorbeeld, Hasik, zag er nagelnieuw uit. En dat bleek het ook te zijn: de huizen, en de weg naar het dorp zelf, waren nog niet lang geleden door de sultan geschonken aan de oorspronkelijke bewoners. Hij kon het naar verluidt niet meer aanzien dat deze mensen in bouwvallige

Ze lijken wel wat op onze zeebaars.

Drukte van je welste op de hotspot.

Links: We hadden het spelletje door... Rechts: Eén van de meeste geperde sportvissen ter wereld, de permit

hutten woonden, afgezonderd van de gehele wereld...

Wees niet bevreesd, ik ga geen duizend-en-één vissoorten beschrijven. Ook al had dat best gekund, want de soortenrijkdom is hier onwaarschijnlijk. Eigenlijk zo'n beetje alle kleurrijke vriendjes die Nemo heeft, in alle formaten, zwemmen hier hun rondjes. In dit stukje concentreer ik me echter op twee van de soorten die we tegen het lijf liepen: de bluefish en de mahi mahi.

BLAUWE WOLVEN

Bluefish, oftewel *Pomatomus saltatrix*, komt in vrijwel alle tropische en subtropische zeeën voor. Hij kan tot 130 cm lang worden, bij een gewicht van tegen de 30 pond. Qua gedrag en bouw lijkt hij wel wat op onze zeebaars, want volwassen vissen jagen in groepen op scholen kleinere vissen. Alleen is hij vele malen agressiever, want volgens fishbase.com doden ze bij hun aanvallen veel meer prooien dan ze eigenlijk nodig hebben.

Ik had de vissoort al ooit belaagd in de Ebrodelta, maar hoewel ik er bij die trip een half dozijn had gehaakt, had ik er geen enkele ook daadwer-

kelijk aan boord gekregen. Het zijn meesterlijke acrobaten, die zich de lucht in katapulteren in een poging zich van dat prikkende ding in hun bek te ontdoen. Ook in Hasik kenden ze dit spelletje maar al te goed, zoals ik de avond van onze aankomst al moest ondervinden. De eerste die ik haakte, op een stickbaitje van zo'n 15 cm, was na zijn eerste sprong al ribbedebie... Gelukkig bleef nummer twee wél hangen, en als hij niet zoveel stekels had gehad, had ik hem beslist een dikke knuffel gegeven.

Toen we de volgende dag, klaar voor een lang dagje werpend vissen, weer bij de rotsen aankwamen, bleken er zo'n 100 locals in de weer. Eigenaardig genoeg zaten ze allemaal in hetzelfde baaitje te vissen, dat nog geen voetbalveld groot was. We sprongen uit de jeep en wisten meteen waarom ze daar stonden, want overal waar we keken zagen we scholen aasvissen in paniek wegspringen, achtervolgd door een roedel blauwzilveren wolven.

We voelden er niet veel voor om ons tussen de schouder aan schouder staande handlijnvisseren te wurmen, en dus gingen we een baaitje verder staan. Na een uur gooien met alles wat we bij hadden, had ik exact één

vis gelost tijdens de dril, en ook had ik een klein groepje vissen zien jagen. Dat lossen was pijnlijk, maar nog pijnlijker was dat de locals werkelijk de één na de andere bluefish naar boven sleurden, in vogelvlucht hooguit 100 meter bij ons vandaan. Ik besloot mijn stoute schoenen, of beter: mijn stoute flipflops, aan te trekken en klauterde beleefd knikkend en vriendelijk glimlachend naar het uiterste puntje van de rotspartij waarop ze met z'n allen stonden. Daar was een rotsje dat meer onder dan boven water lag, maar ik kon me er net staande op houden. Ik kon mijn ogen niet geloven: een school kleine harders lag in het midden van deze duidelijk vele malen diepere baai, en her en der zag ik bluefish flitsen, een kolossale kogelvis scharrelde zijn kostje bijeen voor mijn voeten.

Al bij de eerste worp werd mijn stickbait gegrepen en even later mocht ik met een vis van een kilo of drie op de foto. Mijn drie reisgezellen, die één en ander eerst nog wat hadden staan afwachten, stonden in een mum van tijd bij me. We gaven de vis aan de dichtstbijzijnde local en hij was er voorwaar blij mee en wij voelden ons een stuk minder indringerig.

Mijn shadvoorraadje behoorde in tien minuten tot de geschiedenis...

We wisten ons toch een plekje te veroveren.

Mijn rotsje werd wat groter door het afgaand getij, zodat we er uiteindelijk alle vier konden postvatten. We vingen al onze vissen met kunstaaas, zij het toch minder dan de locals met natuurlijk aas. John kreeg een aantal aasvissen van zijn buurman en probeerde de lokale techniek: freelinen met een stuk vis, maar dan niet met

een handlijn doch met een hengel. Al heel snel stond hij met een kromme hengel te stoeien en kwam er een vis boven die ontzettend mooi was..., een permit van het formaat waarvoor een beetje vliegvisser een moord zou doen.

Omdat ik begon te vermoeden dat

minstens een deel van de school zich had laten zakken, was ik intussen met shadjes de bodem aan het aftasten, precies zoals ik op snoekbaars en baars zou doen. Hop, hop, hop, met 14 gram had ik perfect bodemcontact. Ik moest niet lang wachten: bij het derde sprongetje al knalde er een bluefish op! De tweede worp leverde

De eerste van de trip is voor Michel.

‘Snelheid...’ Naar verluidt halen ze zelfs meer dan 90 kilometer per uur!

eveneens een vis op, en bij de derde, vierde en vijfde worp kreeg ik een gehalveerde shad terug. Mijn shadvorraadje behoorde in tien minuten tot de geschiedenis. Ik besloot om het ook eens met een stuk aas te proberen, omdat het shadavontuur inderdaad liet zien dat onze tegenstanders dieper zwommen. Een kop aan een circle hook, langzaam laten zakken en inderdaad: ook dit werkte! Het viel me echter op dat sommige locals aanzienlijk meer aanbeten kregen aan hun handlijnen.

Het was tijd om dat eens goed te bestuderen, en de conclusie lag voor de hand: zij visten met een snel zinkende, zeer dikke nylonlijn, en ik met

een gevlochten lijn die de neiging had te blijven drijven. Daardoor kwam mijn aas slechts langzaam op diepte. Ik monteerde weer een loodkopje met een stuk vis op de haak geprikt, en toen was het hek van de dam. Ik kreeg werkelijk de ene aanbeet na de andere. De eerste twee beten mijn lijn door. Deze vissen hebben scheermesachtige tanden, zoals Joris kan bevestigen, want toen hij het lipje even naar beneden wou duwen voor een close-up van het gebit kostte hem dat een plakje duim. Maar goed, ik monteerde een stevige fluorocarbon onderlijn (50/00 Momoï om precies te zijn) en dat ging goed, al moest ik er na elke dril

een stukje van afknippen omdat de lijn natuurlijk wel gerafeld was. John had toevallig één dun staalkabeltje bij zich en probeerde het daarmee. Wat toen gebeurde was volslagen bizar: terwijl ik bleef hijsen, kreeg hij geen tik. Koppig bleef hij volhouden, maar toen we er de laatste aasvis op hadden zitten, stond de stand nog altijd op nul voor het staal... Bluefish is

HET GOUD VAN DE OCEAAN

De tweede vissoort die ik wil beschrijven, was een stuk minder geslepen: de mahi mahi (*Coryphaena hippurus*). Ook deze spectaculair gekleurde vissen komen overal in de

Een oogverblindende schoonheid, de

warme oceanen voor. Ze gaan door voor een van de snelst groeiende soorten ter wereld: ze leven slechts vier jaar, maar kunnen daarin meer dan twee meter lang en 40 kilogram zwaar worden. Een eigenaardigheid is dat ze drijvende objecten enorm aantrekkelijk vinden. Beroepsvissers gooien dan ook gevlochten rietmatten of kurken matten in de oceaan om ze naar hun netten te lokken.

De eerste mahi van de trip ving Michel. Hij was vlijtig aan het speedjiggen en zag uit zijn ooghoek plots hoe zo'n dier door het oppervlak brak een heel eind links van hem. "Kijk daar", riep hij, "een jagende vis!" Een seconde later had hij door dat zijn speedjig niet meer onder de boot dartelde, maar in de bek van die vis hing... Zo leerden we meteen hét talent van de mahi kennen: 'Snelheid...' Naar verluidt halen ze zelfs meer dan 90 kilometer per uur! Dat kan eigenlijk ook niet anders: als je er zo extravagant uitziet in de oceaan en gewend bent doodleuk in open water rond te paraderen om je kostje bijeen te scharrelen, dan ben je natuurlijk wel het mikpunt van al wat tanden en honger heeft. Toen de vis van Michel bij de boot kwam, zagen we dat er nog eentje naast zwom. "Typisch gedrag voor mahi", zei Joris, die er al vaker op had gevestigd elders in de wereld, en hij begon als de bliksem stukjes aasvis in het water te gooien. John en ik keken Joris aan alsof hij onnozel geworden was, maar toen we zagen hoe de niet gehaakte

vis die stukjes gretig begon op te slokken, wisten we niet hoe snel we een hengel moesten grabbelen en er een haak aan monteren. Ik was het eerste klaar en daar ging mijn stukje aas aan de eerste de beste haak die ik in mijn kist had gevonden. De mahi pakt het aas, ik sla – een gat in de lucht. Bij inspectie blijkt mijn haak weg te zijn. De knoop is in alle haast duidelijk niet goed gelegd. John had geen haak gevonden maar liet een klein pilkertje zakken met een stuk vis op het dregje. De mahi draait, slokt de hele handel op...

Dumdumdumdumdum (spannend he, het lijkt Jaws wel, dit)... John slaat, en krijgt een uitgebogen dregje terug! We plegen nog net geen harakiri op onze hengels, wat een gesukkel zeg! Tot onze verbijstering blijft de mahi doodgemoedereerd doorazen. Ik grijp mijn tweede kans, met een goed geknoopte haak deze keer, en wat daarna volgt is een van de spectaculairste dingen die ik ooit heb meegemaakt in mijn visserscarrière. Een woeste, felgele vis gaat er als een speer vandoor, naar werkelijk alle kanten: de diepte in, de afstand in, het luchtruim in... Ik vis met een 100-grams spinhengel met een 5.000-molentje erop, maar alles gaat goed en uiteindelijk kan ik met deze prachtvis op de foto. Een uurtje later komen er plots weer twee mahi's aangekuisd, duidelijk aangelokt door onze boot (drijvend object, weet je nog?). Deze keer zijn we perfect voorbereid: stukken aas

Eigenlijk is er nog zoveel meer te vertellen!...

OMAN

Wilt u ook zo'n trip naar dit sprookjesachtige land meemaken? Neem dan eens een kijkje op www.visreis.nl voor alle praktische informatie en materiaaltips.

liggen klaar, een opgetuigde spinhengel staat binnen handbereik. John is aan de beurt en ook hij ervaart de euforie bij de vangst wat toch echt wel een van de mooiste dieren van de oceaan moet zijn. De tweede mahi is echter nog niet weg en blijft vrolijk meezwemmen. John heeft het vrouwtje gehaakt, en de mahi die haar volgt is duidelijk forser gebouwd, de man! We hadden al gehoord dat 'the bull', zoals een mannetje genoemd wordt, nog sterker is dan zijn echtgenotes én dat mocht Michel aan den lijve ondervinden. De vis knalde ervandoor en dook tenslotte de diepte in. Hij hangt aan de hengel waarmee ik eerder een vrouwtje ving en binnen de vijf minuten aan boord kreeg, maar Michel staat al het dubbele van die tijd met een tot aan het handvat gebogen hengel in zijn knuisten. De vis hangt diep onder de boot, doet niet veel behalve wat rondjes draaien, alleen veel beweging zit er niet in. "Dat beest is aan het uitrusten", grin-

niken we, en we geven de puffende Michel een schouderklopje.

"Jouw beurt!"; zegt hij droogjes, en hij duwt me de voor dit werk duidelijk veel te lichte hengel in mijn handen. Het duurt nog zeker tien minuten voor we samen met deze bloedmooie vis op de foto kunnen... Ik had verwacht dat hij het al te langdurige avontuur niet zou hebben overleefd, maar niets is minder waar, want hij schiet er meteen vandoor als we hem terug in het water laten glijden.

Twee soorten... Dat wil dus zeggen dat ik er nog 999 te gaan heb! Want ik moet nog vertellen van de oersterke blackfin trevally's die we vingen, én van de megagepen, ook over de snappers en de diverse tonijnsoorten, van de bonefish die ik verspeelde voor mijn voeten... Ook over de enorme haai die naast de boot opdook én zelfs van de ongelofelijk

hard bijtende triggerfish. Ik lijk Sheherazade wel met al mijn verhalen! Geen beginnen aan binnen het bestek van één artikeltje en daarom besluit ik met het beeld waarmee onze laatste bootvisdag eindigde.

Eerder in de week hadden we al meermaals dolfijnen gezien, zowel vanaf het strand als vanaf de boot, maar wat nu aan de horizon opdoemde, leek toch echt wel iets anders. Behendig manoeuvreerde de schipper de boot dichterbij, en we kwamen bij een werkelijk gigantisch dier, een dier waar ik al mijn hele leven door gefascineerd ben, sinds ik Moby Dick heb gelezen: een potvis. We konden er vlakbij komen, en minutenlang staarden vier volwassen mannen als kinderen zo blij naar de mastodont. Toen pas werd hij ons beu en dook hij de onmetelijk diepte in...

Tom Sintobin

Voor het eerst sinds ik 'Moby Dick' heb gelezen...

